

SVERIGES FÖRENADE GAYSTUDENTER PRESENTERAR

Wannabe

NR 10: NUMRET BORTOM NORMEN

Innehåll

Bortom och inom normen på Amerikabåtarna ARNE NILSSON

Heterosexuellt frågeformulär

Rubrik HANS HANNER

Män som offer ÅSA ROSENBERG

Tre och en träbåt CAMILLA KOLM

Dikter JAMES SÖDERMAN

Fittflatmusik KERSTIN WISTRÖM

Gaystudent i Skövde PÄR WIKTORSSON

Bortom normen TOMMY ALMGREN

Hederskultur på skånska ANDERS HANSSON

Notiser

I SFG:s namn MARIA HANSSON

s. 4

s. 7

s. 8

s. 10

s. 12

s. 14

s. 16

s. 18

s. 20

s. 22

s. 24

s. 26

illustrationer ANNETTE PERSSON

Medverkande i Wannabe nr 10:

TEXT

Tommy Almgren, Hans Hanner, Anders Hansson, Maria Hansson, Camilla Kolm, Arne Nilsson, Åsa Rosenberg, James Söderman, Pär Wiktorsson, Kerstin Wiström

FOTO

Daniel Hjalmarsson, Camilla Lekebjær, Åsa Rosenberg, Maria Wallin (omslag), Josephine Wilson

ILLUSTRATIONER

Annette Persson

LAYOUT

Maria Wallin

REDAKTION

Tommy Almgren, Omar Farjani, Anders Hansson, Maria Wallin, Pär Wiktorsson, Kerstin Wiström

REDAKTÖR OCH ANSVARIG UTGIVARE

Pär Wiktorsson

KONTAKTA OSS

wannabe@gaystudenterna.se

WEBBPLATS

www.gaystudenterna.se

POSTADRESS

Sveriges Förenade Gaystudenter
Box 577
114 79 Stockholm

Wannabe ges ut av Sveriges Förenade Gaystudenter (SFG), ett samarbetsorgan för gaystudentföreningar vis Sveriges universitet och högskolor. SFG har som främsta syfte att samla och stärka lokala gaystudentföreningar. Förbundet ska också vara föreningarnas politiska språkrör. De åsikter som förs fram av skribenterna i Wannabe står för skribenterna själva och inte nödvändigtvis för Wannabe eller Sveriges Förenade Gaystudenter.

Upplaga 2000 ex
Juli 2005.

Du håller något unikt i handen: Sveriges enda tidning för studenter som inte identifierar sig som heterosexuella och ett språkrör för gaystudentrörelsen. Wannabe är resultatet av många människors tankemöda och tid. Jag är en stolt chefredaktör, men samtidigt vet jag också att det är du som läsare som egentligen kan fälla det enda relevanta omdömet. Förhoppningsvis gillar du sidorna som följer på denna.

Texterna och bilderna står egentligen var och en för sig själva, men gemensamt är att de alla mer eller mindre rör temat "bortom normen". I det förra numret skrev vi om kamp i olika former och denna gång handlar det mer om vad vi kämpar för eller vad det kan innebära att kämpa när man står utanför en av samhällets allra starkaste, förtryckande normer: den heterosexuella.

Heteronormen reproduceras av Sveriges universitet och högskolor, som befinner sig i en akademisk garderob. Ska vi någonsin komma bort från normen måste de komma ut. Wannabe kommer att fortsätta kampen med att åtminstone vara med och öppna dörren. För att göra det behövs vi, du och en massa andra normbrytare.

PÄR WIKTORSSON
Chefredaktör

foto DANIEL HJLMARSSON

Bortom och inom normen på Amerikabåtarna

text ARNE NILSSON

I Sverige liksom i andra västländer är tiden närmast efter andra världskriget förknippad med stark homofientlighet. Polis och tidningar ägnade sig åt klappjakt på homosexuella män (homosexuella kvinnor var det som så ofta annars tyst om i offentligheten). Men den här tiden präglades inte bara av mörker. Det pågick ett ganska

intervjuer med 25 män som arbetat på dessa båtar. Svenska Amerika-Linien existerade mellan 1915 och 1975. Dess passagerarfartyg med namn som Kungsholm och Gripsholm trafikerade rutten Göteborg-New York. Med den tilltagande konkurrensen från flyget kom de alltmer att gå i kryssningstrafik runt om i världen.

rådde en semesteratmosfär, som gynnade överskridanden av olika slag. Samma effekt hade alkoholen, som det var gott om. Det är inte svårt att tänka sig ett omfattande homoerotiskt liv ombord. Men så var det inte riktigt. Det hade bland annat att göra med att många "såna" på den tiden ofta inte var intresserade av varandra utan av "riktiga karlar".

“ En heteroman berättade att han och några gelikar gick till facket och klagade över att det var för många 'såna' ombord. ”

omfattande manligt homoliv på platser som parker och pissoarer. Bara några år efter krigsslutet bildades Göteborgs första homosexuella förening (liksom RFSL i Sverige). Vid mitten av femtiotalet öppnades stans första gaybar, Top Floor Club.

Jag har nyligen gjort en studie som ytterligare nyanserar bilden av den här tiden. Det är en studie av de svenska Amerikabåtarna som en manlig homosexuell arbetsmiljö och arbetsmarknad. Den bygger huvudsakligen på

På vart och ett av de här fartygen arbetade ungefär fyra hundra personer. Nästan alla var män. De flesta arbetade i hotellverksamheten, och en hel del av dem var "såna". Bland "riktiga" sjömän, de som arbetade på däck och i maskin, var "såna" däremot sällsynta. I vart fall var det omöjligt att framträda som "sån" om man arbetade där.

Delvis isolerade från omvärlden tillbringade männen i besättning- en under lång tid arbete och fritid mycket nära varandra. Ombord

Men genom "sånas" omfattande och påtagliga närvaro ombord blev erotik mellan män förknippad med "den homosexuelle". Det gjorde det svårare för andra män än "såna" att engagera sig homoerotiskt.

Att det inte var så mycket erotiskt homoliv ombord hade även att göra med att tiden till havs inte var särskilt lång – atlantöverfarten tog drygt en vecka och under kryssningar var det vanligen fråga om något eller några få dygn. Och i hamnarna

ägnade sig många "såna" åt erotiskt homoliv i stor utsträckning; inte minst var så fallet i New York, där man bland annat gick på gaybad och gjorde barrundor.

Däremot var umgängeslivet "såna" emellan som vänner, bekanta och arbetskamrater omfattande. Man umgicks i mindre skala i hytter. Partyn var vanliga, både mindre och större, och kunde sprida sig ut i korridorer. Korridorer kunde användas till catwalks för mannekänguppvisning i drag. Drag shows förekom, även inför besättningen i stort. Också själva arbetet präglades mycket av socialt homoliv, till exempel i form av skämt eller historieberättande i pauser. Intervjuade talar om den "lätthet" i arbetet som "såna" skapade.

Mycket av det sociala homolivet "såna" emellan främjades av rumsliga uppdelningar. Olika kategorier av besättningen inte bara arbetade utan även bodde på olika ställen ombord. Eftersom många "såna" hade liknade

arbetsuppgifter bodde de i stor utsträckning tillsammans.

Detta att "såna" var många och i hög grad levde nära varandra både i arbetet och i boendet främjade utveckling av självförståelser som "såna". Det främjade också gemenskap och offensivitet utåt på båten. Det betyder inte att alla var öppna med sin homosexualitet. Många dölde den, även inför "såna", medan andra öppet visade sig som "såna", inte bara för likasinnade utan även inför andra ombord.

De heterosexuella männen fick finna sig i denna situation. Få berättelser talar om trakasserier, och när de förekom så accepterade oftast inte "såna" detta. Man gick kanske till arbetsledningen och hotade med att sluta. En heteroman berättade att han och några gelikar gick till facket och klagade över att det var för många "såna" ombord. De fick till svar att facket inte kunde göra något åt saken.

Att "såna" i så stor utsträckning tog plats ombord hade inte bara

“...särskilt skötsamma, noga med sitt utseende, och särskilt duktiga på att passa upp krävande lyxpassagerare.”

att göra med att de var många och utvecklade stark gemenskap och gemen-samma identiteter. De hade i hög grad eftertraktade och välbetalda jobb som uppassare åt passager-arna. De flesta som fick dessa platser hade lång och gedigen bakgrund inom internationell hotell- och restaurangverksamhet - och många av dem var ”såna”. Inte nog med det, rederiet föredrog ofta ”såna” i jobb som dessa, eftersom man ansåg dem vara särskilt skötsamma, noga med sitt utseende, och särskilt duktiga på att passa upp krävande lyxpassagerare. Att rederiet månade om ”såna” kunde yttra sig i att man såg till att homopar fick gemensam hytt och gemensamma arbetstider. Samtidigt verkar det ändå ha funnits gränser hur mycket plats ”såna” fick ta ombord – några intervjuade ”såna” har vaga minnen av att män fick lämna båten för att de uppfattats som alltför provocerande av andra ombord.

På Amerikabåtarna hade alltså heteromän inte, till skillnad från vad som vanligen var fallet till lands, en hegemonisk position. Den hierarkiska aspekten av hetero-homouppdelningen var svag. Men samtidigt var själva uppdelningen i hetero och homo stark. Några av orsakerna var, som vi sett, att ”såna” var många, levde nära varandra och i hög grad uppträdde offensivt. Uppdelningen förstärktes av de andra männens ansträngningar att avgränsa sig från ”såna”, till exempel deras inbördes bekräftande av heterosexualitet genom tal om vilka horor man hade haft i den senaste hamnen och vilka man skulle ha i nästa hamn. Eller att det helt enkelt var viktigt att veta vem ombord som var ”vad”.

Tystnaden som råder i dag om ”såna” på Amerikabåtarna är mycket påtaglig och aktiv. Så sägs till exempel inget om ämnet i Maj Wechseldmanns några år gamla film om dessa fartyg. Sjöhistoriska museet har bett personer som arbetat på Amerikabåtarna att skriva ner och sända in minnen från båtarna. Enligt den person som ansvarade för minnesinsamlingen nämns homosexualitet endast i förbifarten i

någon enstaka av de femtio berättelser som samlades in. Vid den återförening av folk som arbetat på Amerikabåtarna som ägde rum i Göteborg för några år sedan märktes ”såna” inte alls av. Vad säger denna tystnad om normen i vår egen tid?

ARNE NILSSON är docent i sociologi. Han arbetar som forskare på Arbetslivsinstitutet och på Institutionen för Genusvetenskap vid Göteborgs universitet. De senaste tio åren har det varit forskning kring homo/queerstudier.

Heterosexuellt frågeformulär

I sin iver att bidra med mer kunskap och insiktsfulla samtal har Wannabe sökt igenom nätet efter bra frågor att ställa till din heterosexuella omgivning. Det är bara att plocka dem du gillar och hör gärna av dig om vilka svar du får.

- Vad tror du orsakade din heterosexualitet?
- När och hur bestämde du dig för att du var heterosexuell?
- Är det möjligt att din heterosexualitet bara är en fas som du går igenom?
- Om du aldrig har legat med någon av samma kön, är det möjligt att du bara behöver en bra homosexuell älskare?
- Är det möjligt att din heterosexualitet kommer sig av en neurotisk rädsla för andra av samma kön?
- För vem har du berättat om din heterosexualitet och hur reagerade de?
- Varför känner sig ni heterosexuella tvungna att lura in andra i er livsstil?
- Varför envisas ni med att skylta med er heterosexualitet? Kan ni inte bara vara de ni är och vara tysta?
- Skulle du vilja att dina barn blev heterosexuella, när du vet vilka problem de skulle möta?
- En oproportionellt stor del av övergreppen mot barn begås av heterosexuella. Tycker du att det är säkert att utsätta dina barn för heterosexuella lärare?
- Trots allt tal om vikten av äktenskap så ökar skilsmässotalen. Varför finns det så få stabila förhållanden bland heterosexuella?
- Varför är heterosexuella så intresserade av sex? Hur skulle mänskligheten kunna överleva om alla var heterosexuella som du, med tanke på överbefolkningen?
- Hur kan du bli en hel människa om du begränsar dig till tvångsmässig och ensidig heterosexualitet, utan att utveckla din naturliga, hälsosamma homosexuella potential?
- Det verkar finnas så få lyckliga heterosexuella. Man har ju utvecklat tekniker för att du ska kunna ändra på dig om du vill. Har du funderat på avvänjningsterapi?

Bryt en norm!

text HANS HANNER
illustration ANNETTE PERSSON

Jag arbetar med att sammanställa en rapport om homo- och bisexuella ungdomars psykiska hälsa. Har intervjuat och ska intervjua ungdomar. Läser en massa artiklar och böcker om den psykologiska sidan av att växa upp som homo- och bisexuell i ett heterosamhälle. Och försöker bli klok och tänka en massa kloka tankar. Men vad svårt det är att bli klok. Mycket av litteraturen är från USA och skildrar ett samhälle som inte är Sverige. Och inte är nu. Även min färskaste referens som trycktes förra året skrevs ju året innan och kanske året innan det och baserar sig på forskning som är från år innan det...

Hela grejen att beskriva ett förtryck och dess effekter är svår när förtrycket ser olika ut och ständigt är i förändring. Jag tänker och funderar och undrar. Heteronormativitet. Förtryck. Osynliggörande. Vissa ord tycker jag mer om, andra tycker jag

mindre om. Jag gillar osynliggörande mest tror jag. Just nu i varje fall. När HBT är osynligt så låtsas man som att det inte finns. Om man växer upp med något som inte finns så kan man inte heller förhålla sig till det. Hur kunde jag tro att jag var den enda bögen i hela världen – det är ju helt absurt. Men det gjorde jag. Och jag har hört många efter mig berätta om liknande tankar, senast en 22-årig tjej för några veckor sedan.

Och norm. Är det ett bra ord? Tycker jag om det? Alltså, ja, jag tror det är rätt okej. Men det är ett sånt där skumt ord som det är lite knepigt att förhålla sig till. Man kan vrålhata det och tycka att man vill bryta, bryta, bryta normer. Och sen kan man bli obehagligt medveten om att man följer dem också.

Hur är det vettigt att tänka kring normer då? Kanske ur en psykologisk synvinkel? Typ vad

fyller de för funktion? För mig? För andra? Ett samhälle utan normer fungerar inte. Man kan leva efter många eller få och man kan ha behov av starka eller fungera bra med svagare normer. Normer använder vi precis som många andra företeelser: för att må bra, för att hantera en verklighet som är svår att förstå och som gör oss rädd. En verklighet, typ livet. Precis som vi använder stereotyper, precis som vi använder psykologiska teorier, precis som vi använder religionen? Vi försöker strukturera, vi försöker ordna upp. Och vissa människor behöver fler, eller starkare, normer för att fungera än andra. Varför är det så?

Jag såg en (i mina ögon) hysterisk kvinna i ett debattprogram på TV helt nyligen. Hon blev mer och mer rabiatt ju längre debatten pågick och började hävda att ”homo-lobbyen” tillskansar sig fördelar för att det i dagsläget är politiskt korrekt, men att det bara är en liten klick människor det rör sig om. En liten klick som tar för stort utrymme och kräver för mycket. Kräver för mycket? Undrar om jag kände fel när jag upplevde att drivkraften i hennes

engagemang var en uppriktig rädsla för ett samhälle med andra, eller svagare, normer. Rädslan för det okända. Kanske sa henne hennes rädsla att ett samhälle med svagare eller andra normer är lika med ett normlöst samhälle. Kaos. Sammanbrott. Katastrof. För så fungerar rädsla. Det är det den handlar om. Det är inte det okända som är det farliga, det är rädslan. Och det är rädslan vi människor agerar på.

Om jag bryter normen då, är det farligt? Ja, visst är det det. Framför allt hamnar jag utanför gemenskapen. Förhoppningsvis kan jag byta den mot en ny gemenskap med andra normer. Men jag har ändå brutit mot den rådande normen. Och så länge jag bryter mot den så utsätter jag mig för en risk.

Hur bryter vi normer, hur skapar vi en förändring? På samma gång som jag är övertygad om nödvändigheten i stöttande lagar och nya kursplaner med obligatorisk HBT-kunskap är jag lika övertygad om att folk bara förändras i det där viktiga mötet med en annan människa. Vi normbrytare kan skapa en

bestående förändring genom att i möten med andra människor få dem att känna att vi inte är farliga och att våra normbrott därmed inte är något att vara rädd för. Någon som vill begå ett brott – ett normbrott?

HANS HANNER är leg. psykolog och forskare i det regeringsuppdrag om hbt-personers hälsa som Statens folkhälsoinstitut har och som skall redovisas för regeringen senast 15 november 2005.

“ Om man växer upp med något som inte finns så kan man inte heller förhålla sig till det. Hur kunde jag tro att jag var den enda bögen i hela världen – det är ju helt absurt. ”

Män som offer

text & foto ÅSA ROSENBERG

Vid sidan av kontinuerliga rapporteringar om våldtäkt så pågår en häftig debatt i media om mäns våld och kvinnors utsatthet. Jag tycker mig kunna skönja två läger i diskussionen, dels de som ser våldtäkt som en effekt av att vi lever i ett patriarkalt samhälle – alltså en form av kvinnoförtryck – och dels de som anser att mäns rättssäkerhet sätts på spel om vi alltid tar ”kvinnornas parti”.

De båda lägren förenas dock genom sin syn på kvinnor som offer och män som gärnings-

personer, vilken gång på gång kommer till uttryck i våldtäktsdebatten. Enligt i dag tillgänglig statistik över sexualbrott (från Brottsförebyggande rådet och Rättsmedicinalverket) överensstämmer denna bild av våldtäktens generella karaktär med verkligheten.

Något som statistiken dock inte säger något om men som ändå verkar förutsättas är att både gärningsperson och offer är heterosexuella. Detta antagande leder till att vissa sexualbrott

hamnar i marginalen då de inte går att begripa med en heteronormativ förförståelse, exempel på detta är när en man våldtar en man.

Efter att ha läst en artikel om en 17-årig pojke som blivit våldtagen av en taxichaufför hösten 2004 beslutade jag att undersöka det som jag trots min kunskap om genusfrågor och sexuellt våld inte riktigt kunde förstå. Ganska tidigt i forskningsprocessen stod det klart för mig att mina föreställningar om sexuellt våld mot män stämde dåligt överens med hur övergreppen faktiskt ser ut.

Området är knappast välutforskat vad det gäller våldets omfattning och karaktär, men de enstaka kartläggande studier som gjorts visar att av de fall som kommer till polisens, sjukvårdens eller stödorganisationernas kännedom är majoriteten av offren (enligt egen definition) heterosexuella. Det finns också indikationer på att många av förövarna är heterosexuella¹. Våldtäkt sker i fängelser, på bögklubbar och i krig², men det är ett obestridligt faktum att det också drabbar ”vanliga” män, oavsett deras sexuella läggning, i vardagliga situationer. Exempel på detta är

den 17-årige pojken som blir våldtagen av taxichauffören men det verkar inte finnas någon ”typisk” våldtäkt; bilden är istället varierad och komplex. Övergreppen kan vara hatbrott mot homosexuella eller etniska minoriteter, en dominanshandling heterosexuella män emellan eller en del av partnervåld. De kan ske på väg hem från flick- eller pojkvännen, i en park, på ett hotell eller på en fest bland människor man trodde var vänner.

En kommentar jag fått flera gånger när jag tagit upp mitt studieämne har dock varit ”Vad menar du? Homosexuell våldtäkt?”. Sådana föreställningar fann jag även i de dagspressartiklar som jag undersökte. I ett fall ska det femtioåriga offret ha berättat för polisen att han ”blivit våldtagen av en stor, homosexuell kille, som han varken träffat eller sett förut”. Uttrycket föranleder frågan hur han kunnat veta att mannen var homosexuell när han inte ens känt igen honom. I samma artikel får vi också veta av polisen, som är förvånad av brottets karaktär, att ”våldtäkter på män inträffar flera gånger varje år, men då brukar det vara yngre män och offret brukar också vara homosexuell”.

Det är alltså inte bara så att polis- en godtar offrets definition av

gärningsmannen som homosexuell, han har också uppfattningen att våldtäkt mot män rent generellt är ett ”bögbrott”. Jag undrar då hur det kan komma sig att jag själv, och många andra haft en sådan föreställning trots att mycket av forskningen talar för det motsatta.

För det första lever vi i ett heteronormativt samhälle, och

“ Om män våldtar män blir ju våldtäkt något som även män måste vara rädda för. ”

jag tror att insikten om att män våldtar män är något som skapar en ”störning” i den traditionella könsmaktstrukturen. Om män våldtar män blir ju våldtäkt något som även män måste vara rädda för, och för att neutralisera detta hot försöker man återupprätta föreställningen om att män inte skulle kunna våldtas genom att associera fenomenet med de män som enligt den hegemoniska maskulinitetens princip inte är ”riktiga män”. Legitima tolkningar blir då att våldtäkt mot män bara är något som sker på bögklubbar eller i fängelser.

Det andra problemet är att vi ständigt faller i fällan att tolka sexuellt våld som huvudsakligen drivet av sexuellt begär. Den traditionella heterovåldtäkten blir då exempelvis bara ett litet

snedsteg av mannen som inte kan kontrollera sin förment omätliga sexualitet (”festen som spårade ur”) vilket medför en ansvarsbefrielse för alla män som förgriper sig på kvinnor. När man granskar dylika neutraliseringsprinciper framträder bilden av mannen som någon som slipper leva under hotet om sexuellt våld och dessutom slipper ta ansvar för egna övertramp.

I en värld där män ses som (hetero)-sexmaskiner blir sexuellt våld mot kvinnor ett fenomen som normaliseras och sexuellt våld mot män något som måste bortförklaras. För att kunna förstå sexuellt våld anser jag alltså att vi måste se till att den dominerade maskuliniteten inte bara förtrycker kvinnor utan även män.

ÅSA ROSENBERG läser genusvetenskap och kriminologi i Göteborg, har forskardrömmar och arbetar ideellt med olika projekt som har ett genusperspektiv.

1 Rosenberg, Åsa (2005): *Män som offer för sexuellt våld*, s 12

2 Scarce, Michael (1997): *Male on Male Rape - The Hidden Toll of Stigma and Shame*, Insight, New York, London: Insight

3 Peruzzi, Britt (1998-08-02): ”Man bands vid träd – våldtogs” i *Aftonbladet*, s 6

Tre och en träbåt

text CAMILLA KOLM
foto JOSEPHINE WILSON

En regel, ett mönster, något att rätta sig efter, något att jämföra sig med. Det är den förklaring jag möts av när jag slår upp ordet norm i min ordbok. På ett sätt en väntad förklaring men också förvånande. Längs min egen associationsbana leder ordet norm till förväntad normalitet, till utanförskap men likaså tillhörighet. Alla vill vi vara med. Ingen vill bli utanför i leken. Starka krafter som alltsedan gymnastiklektionernas val av lagmedlemmar till arbetets fika-

pauser satt sin prägel. Ingen vill bli lämnad, ingen vill vara utanför och oälskad. Det är en magkänsla, en rädsla som har sitt tillhåll i magen. Inget förnuft i världen kan förändra det. Bara positiva erfarenheter av att faktiskt få vara med, trots allt. Eller, kanske hellre, att få vara sin egen, få vara skapare och medaktör i sitt eget sammanhang. Inte vara offer utan ha agens. Och det är här som alla mer positivt och varmt färgade ord infinner sig, som fantasi, mod, äventyrlust och upptäckar-

list. Lekfullheten i att skapa ett egenhändigt utformat rum.

Ett konkret och varligt exempel som är en del av mitt liv är båtarbete, ett traditionellt karlgöra som har återtagits av mig och mina två familjemedlemmar. Historien med båten är bortom normen på flera sätt. Att tre kvinnor äger och ägnar sig åt en träsegelbåt är en ovanlig sak, något som vi förstått under dessa år av båtinnehav. Vi väcker förvåning men också stor glädje –

inte bara hos oss själva utan också hos det mer traditionellt manliga båtvarvssläktet, ett territorium och revir som vi numera gjort även till vårt.

Att besitta en del dragkingfarenheter har underlättat. Mitt gamla dragkingliv har berikat mig med en läsning och ett seende av allvarliga, traditionellt maskulina platser utifrån lekens kännetecken och det lättar verkligen upp. Och på samma sätt, som ett slags motkraft, i lekens tecken återskapas ett lekområde. Att byta ut rutiner och regelverk mot lek och fantasi skapar glädje och nyhet.

Men det gäller att hitta lek-kamrater som delar ens intresse av att i leken finna nya former av sammanhang och tillhörighet. För att leka på egen hand blir lätt ensamt, tråkigt och trist – man hamnar i det utarmade och tyngda utanförskapet. Som ett konkret exempel tror jag att jag hade känt mig både ensam och trött om jag på egen hand slipat mig genom vårens båtarbete. En trötthet inte bara förknippad med den kroppsliga påfrestningen utan också med ensamheten att stå där med alla varvsgubbarna. Att stå utanför normen både i kön och i livsstil. Att inte nå upp till den förväntade heteronormens stand-

ard. En känsla av misslyckande. Och då är det lätt att magkänslan med sin rädsla och självkritik slår till och dödar det mod som nyss spirade.

“ Eller, kanske hellre, att få vara sin egen, få vara skapare och medaktör i sitt eget sammanhang. ”

Men nu finns det något annat. Ett alternativ där misslyckandet att leva efter heteronormen inte ingår, utan där vi lyckats skapa något annat. Att tillsammans skapa nya former av samhörighet och liv. Av gemenskap. I detta finns en oerhörd kraft och glädje liksom en känsla av stolthet. Att visa att det faktiskt går. Att det faktiskt går att leva och att göra något annat. Och att vi i det har vågat, och vågat använda vårt slumrande mod.

För visst krävs det mod – vi gör ju ett slags mentalt och emotionellt fallskärmshopp. Vi klarar det av tillit till att det faktiskt går, även när det mesta och de flesta säger något annat. Säger att trygghet är detsamma som kärnfamilj. För det var det jag ville komma till, att det handlar i mitt fall inte bara om en träbåt, det är mycket mer. För det som en gång började som ett båtprojekt har nu blivit till en väldigt fin och speciell familj. En familj som är vår och som vi byggt

upp, långsamt slipat fram i en blandning av lek, mod och tillit. Att med både rädsla och glädje skapa en egen ny familjeform. Det är då utanförskapet är som bäst, när det kan delas och skapa nya former av sammanhang och gemenskaper. Och det är något att vara stolt över. Ett projekt som började med en båt och tre personer men som nu blivit en familj med både fyra, fem och sex föräldrar. Föräldrar i en gemenskapens lek med alla sina olika färger, av kön, sexualiteter och kulturella referensramar. För när mannen väntar på frun med kaffekorgen väntar vi på mer. Vi väntar på både en man, en kvinna, en dragking, en transperson, en kurd och en flata.

CAMILLA KOLM är en 32-åring som numera kan kalla sig legitimerad psykolog. Strävar efter att skapa sig ett hållbart liv både innanför och utanför förväntade normer. Lek, lust och långsamhet är ledord i livet.

Mellan andetagen

Jag glömmer dig ibland
Mellan andetag
Men så fort jag andas igen är du här
När jag ser dig fryser jag till
Och i samma stund jag stänger mina ögon huttrar jag
Min frusna kropp kommer inte att värmas så länge du inte finns
Bredvid mig
Över mig
I mitt öra
Lindades mitt hår

I dramats skugga

Ibland vill jag bara stå där
Precis innan ridån går upp
Och andas
Ensam skåda det jag föreställt mig
Ibland ler jag till
Strax innan ridån ska falla
På mina läppar bildas lycka
Lyckan över att fått leva
Ibland ligger jag på scenens kant
Leende sluter jag mina ögon
Försöker förnimma mig själv
Begravd långt där inne
Ibland i teaterns mörker
Ryser jag till och minns
Alla de ögonblick där jag visste
Att jag var fullkomlig

Tussilagobarn

Ibland
undrar jag hur
det gick till
hur alla dessa
stjälkar blev
till blommor

text JAMES SÖDERMAN
foto CAMILLA LEKEBJER

Fittflatmusik

text KERSTIN WISTRÖM
foto MARIA WALLIN

Jag spelade skivor på den lokala gayklubben för inte så länge sedan. Jag hade letat reda på alla de låtar jag alltid velat höra ute, och jag var beredd att ta publiken med storm. Utan överdrift kan jag erkänna att det inte riktigt gick som jag hade tänkt mig. Flickorna med rufsigt hår, stora byxor och piercings hoppade överlyckliga omkring till både Iggy Pop och Laleh, men de få andra gäster som var där den kvällen hatade mig innerligt. Jag hade tre schlagerlåtar med mig, och för att blidka deras flammande ögon och hätska ord spelade jag dem alla med jämna mellanrum.

Jag tänkte tillbaka på alla de gånger jag besökt klubben och suckat över att alltid få höra samma musik, alltid samma rytmer jag inte förstod att dansa till. Och jag tänkte för mig själv hur roligt det vore om man en gång, bara för en kväll, fick höra något annat komma ut ur högtalarna. Som omväxling. Då kunde vi som inte ser på melodifestivalen, vi som inte känner till några av Shirley Clamps låtar, vi som är trötta på

The Weather Girls, få vår kväll också. Utan att förutsätta att alla skulle dela min musiksmak – men tydligen naivt ändå – trodde jag att alla skulle uppskatta lite förändring.

Vad jag inte insåg var att i mindre städer är gayklubbarna en fristad på ett helt annat sätt än de är i större. För det första så finns det oftast bara en, och ofta är den inte öppen mer än en gång i månaden. För det andra upplever

småstäder, som ett sätt att stärka identiteten och klargöra både för sig själv och för omvärlden vem och vad man är och att man står för det. Och till homovärldens stereotyper hör även vissa typer av musik, till exempel schlager. Och får man då inte leva ut sin sexualitet eller dansa till den musik man kopplar ihop med den delen av sitt liv, då förstår jag att man blir förnärad. Likaså förstår jag att om man bara får dansa till sin favoritmusik en gång

“ Gayklubben blir det ställe där man känner sig hemma, där man kan slappna av och känna tryggheten inom minoriteten. ”

nog många homosexuella en större begränsning i småstäder – man vågar inte öppet vara så fjollig eller butch som man skulle önska eftersom man inte har den anonymitet som en storstad ger. Gayklubben blir det ställe där man känner sig hemma, där man kan slappna av och känna tryggheten inom minoriteten. Alla känner igen alla, alla vet i vilken grupp de hör hemma. Kanske blir behovet av att klamra sig fast vid stereotyper starkare i

i månaden, då vill man inte att den klubben ska spela något annat.

Men vad hände med att omfamna mångfalden, att visa hänsyn till olika människors livsstilar? Är det inte där homovärlden borde gå i bräsch? En ung kvinna kom fram till mig och sa att det var första gången på länge hon känt verklig dansglädje när hon var ute. Visst hade väl även hon rätt att dansa till musik hon tycker om på

stadens enda gayklubb? Jag blev anklagad för att spela ”heteromusik” och ”fittflatmusik”. Det sistnämnda tar jag som en komplimang, hur sexistisk kommentaren än må låta. Begreppet ”heteromusik” däremot gör mig mest irriterad, musik ska väl inte behöva anknytas till sexuell tillhörighet?

I slutänden handlar det inte om musik, det måste sättas i ett större perspektiv. Ju mindre stad, desto mindre blir den homosexuella sfären och desto snävare blir utrymmet inom den. Nog borde vi med lite ansträngning kunna välkomna de olikheter som finns inom vår krets även om våra möjligheter att uttrycka dem må vara begränsade? Ingen vill komma ut ur en garderob för att förpassas till ett fack. Skiljer vi oss från de normer vi själva satt upp har vi ändå samma rättighet att ta plats.

KERSTIN WISTRÖM

Gaystudent i Skövde

text PÄR WIKTORSSON
foto HELENE RASMUSSEN

Är du student i Skövde så kan du få se studenter med "D é OK Mé Gay-tröjor" på högskolan och du kan få gå på mycket uppmärksammade och populära sittningar som Gaystudenterna arrangerar. Gaystudenterna i Skövde är en kraft som syns och hörs mycket helt enkelt. De är dessutom en stark del av studentkåren. Kårens förste vice ordförande, Helene Rasmussen, är själv aktiv i Gaystudenterna och har ställt upp för en intervju.

Du kan väl börja med att berätta lite om dig själv?

– Jag är född i Göteborg och har bott där största delen av mitt liv. Innan jag började på Högskolan i Skövde har jag hunnit med att jobba i cirka fyra år på lite olika ställen i Göteborg och i England. Just nu tar jag en paus från mitt tredje och sista år på utbildningen Internationell projektledning med engelska för att kunna arbeta på kåren. Min främsta uppgift är att bedriva utbildningsbevakning. Jag är studenternas länk till Högskolan när det gäller utbildning och sitter i diverse nämnder och grupper där jag framför studenters åsikter, kritik och tankar kring utbildningarna. På fritiden umgås jag med min sambo Katrin och med mina vänner, sedan är jag även DJ på kåren och dansar breakdance och salsa.

Hur trivs du på jobbet? Varför tog du det?

– Jag trivs väldigt bra som utbildningsbevakare, det är ett otroligt roligt jobb där jag träffar nya människor hela tiden. Jag kandiderade till uppdraget för att jag ville utveckla högskolan, till exempel när det gäller

kursutvärderingar, utbildningsanknytning till arbetslivet och införande av HBT-perspektiv i utbildningar där det är relevant.

Hur tas du emot som gaystudent inom studentkåren?

– Jag har tagits emot på ett väldigt bra sätt. Gaystudenterna här på skolan syns väldigt mycket och har ett bra stöd både från studentkåren och från högskolan. Mina medarbetare inom studentkåren agerar även de som förspråkare av HBT-frågor. Vi är cirka 30 aktiva medlemmar som fixar filmkvällar, cafékvällar och sitter med i olika nämnder på skolan där vi är med och utformar likabehandlingsplaner och ger vårt perspektiv på hur skolan arbetar med HBT-frågor. Vi har även olika typer av profilkläder som de flesta av oss har på oss lite när som helst, till exempel när vi är ute och festar eller går på lektion. Gaystudenterna i Skövde är en förening som är öppen för alla och vi har även en del heterosexuella medlemmar.

Vad är framgångskonceptet då? Vad är du särskilt stolt över?

– Jag tror att anledningen till att vi syns så mycket är för att många

av våra medlemmar är engagerade i andra föreningar inom studentkåren, såsom sexmästariet, sektioner och utskott. Vi har även ett gott rykte om att ha riktigt bra sittningar och hade 150 personer på vår förra sittning som blev en succé. Vi sålde slut på biljetterna på tre dagar och det ringde studenter som inte lyckats få någon biljett och ville betala extra bara för att få komma. Under kvällen hade vi dragqueen-show, dragkingshow, breakdance, schlagertävling med mera och det var otroligt lyckat!

Lyckat ja. Jag kan bara se det från mitt perspektiv där vi inom styrelsen för Sveriges Förenade Gaystudenter ständigt oroar oss

för vad som händer ute i medlemsföreningarna. Det kan vara svårt för många att hitta medlemmar som aktivt vill vara med och driva verksamheten. Gaystudenterna i Skövde är ett lyckat exempel som visar att det finns livskraft i gaystudentrörelsen.

PÄR WIKTORSSON är chefredaktör och projektledare med en fot i Stockholm och en i Göteborg. Pragmatisk radikal som inte är klar med studierna i statsvetenskap.

Fotnot: Helene kan nås på viceu@studentkaren.his.se och SFG:s medlemskansli kan nås genom info@gaystudenterna.se.

Bortom normen

text TOMMY ALMGREN

illustration ANNETTE PERSSON

Utan att titta i Svenska Akademiens ordlista ska jag våga mig på att tolka begreppet norm i ett socialt sammanhang. Enligt min uppfattning är en social norm (jag skriver hädanefter bara ”norm”) en oskriven lag om att medlemmar av en viss grupp ska bete sig, klä sig och ha åsikter som överensstämmer med majoriteten i gruppen. Att det är majoriteten som definierar dessa oskrivna regler är ju helt demokratiskt och vad man förväntar sig. Så är det ju i staten Sverige, i politiska partier, i föreningar, på arbetsplatser och i skolor. Vad som däremot är raka motsatsen till demokrati är när man mer eller mindre pressas till konformitet för att bli accepterad i en grupp som inte tillåter något utrymme alls för avvikande meningar. Det fungerade inte i Sovjetunionen, och det kan inte få fungera här.

Om du är homo-, bi- eller transsexuell vet du det redan, men om du är heterosexuellt lagd tänker du nog aldrig på hur heterosexuellt hela samhället är, även när det inte handlar om sex. Från den dag du föds blir du itutad att pojkar leker med bilar

och flickor leker med dockor, och att när du blir stor ska du ska gifta dig med någon av motsatt kön och skaffa barn, i den ordningen. Det finns en hel infrastruktur som är byggd just för dig som hetero, allt från kärleksfilmer, där boy – always – meets girl, till presentpaket med ”Hans”- och ”Hennes”-handdukar.

Det är säkert i största välmening som moster Agda frågar sonsonen om han träffat några trevliga flickor, men för någon som är homosexuell är det ett slag i ansiktet. Och när moster Agda var ung fanns väl inga alternativ; äktenskapet var både socialt och ekonomiskt nödvändigt. Som kvinna behövde du en man som försörjde dig medan du stod hemma vid spisen och födde barn på löpande band; som man behövde du någon som tog hand om hem och barn medan du var ute och tjänade pengar. Även den som var homosexuell gifte sig för att hålla skenet uppe och för att klara försörjningen. Men tack och lov förändras tiderna. För vem är lycklig på Wisteria Lane?

Efter hand har den tidens undantag blivit till norm. Allt fler

väljer att leva i samboförhållanden eller som singlar, eftersom det inte längre är livsviktigt med en vigselring. Visst är det skönt att se att folk har börjat tänka själva och inte blint accepterar vad ett konservativt samhälle - vars ambition är att skapa stabila förhållanden mellan medborgarna och göra samhälls-ekonomiska besparingar genom att uppmuntra till giftermål - vill trycka ner i halsen på oss! Lite lagom revolt håller demokratin vid liv och alert. Och därmed mjukas normerna upp. Sådant som var norm på 1950-talet betraktas nu som patriarkalt förtryck och moraliserande. Vem tror längre att bröllop automatiskt leder till evig lycka tills döden skiljer paret åt? Uppenbarligen bara staten och den heteromaffia som tror att jorden går under den dag två bögar eller två flator får samma rätt att visa upp sin kärlek inför omvärlden som de. Hur ska man annars förklara fallet Åke Green?

Men har man väl frigjort sig från heteronormen och tror att man nu kan vara sig själv till hundra procent, får man snart ett uppvaknande. Gaylivet har

nämligen sina egna normer för hur man ska vara om man vill vara med och leka i deras sandlåda. Den talangfulle homosexuelle tecknaren Ralf König har i en av sina serier skildrat hur en ung kille kommer ut för sina föräldrar. Hans föräldrar är moderna och utbildade och vet minsann från alla pratprogram på TV hur en bög ska se ut och vara:

- Bögar är glada och sociala, och dansar gärna till discomusik.
- De har mer pengar eftersom de inte har barn att försörja.
- De har mer sex än heteron, och ofta med olika partners utan förbindelser.
- Bilringar och smala axlar måste ovillkorligen gymmas bort.
- Långt hår är inte acceptabelt, helst ska man raka skallen.
- Radiohead måste bytas mot Kylie i skivhyllan.
- Skaffa gärna en tatuering.
- En stor penis är viktigt, om nödvändigt skapad med pump eller operation
- Åldras inte! Ta till smink, botox eller kirurgi, men åldras inte!
- Pierca någon kroppsdel som kan visas upp.

Mot slutet av den här föreläsningen vill killstackarn pröva på elchocker i stället ... Inte särskilt PC men jag förstår honom.

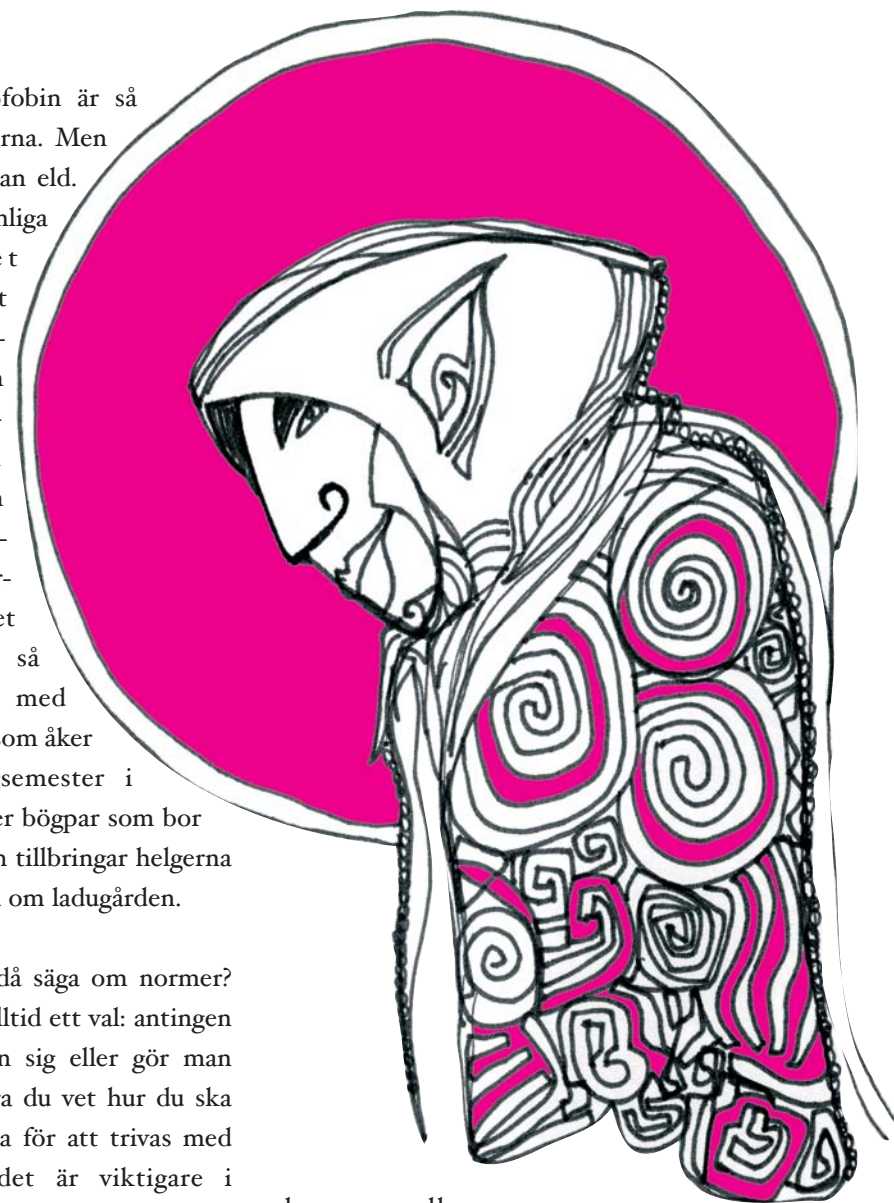
Denna ensidiga skildring av gaylivet i media förklarar nog

varför homofobin är så stark i stugorna. Men ingen rök utan eld. I min personliga erfarenhet finns det mycket sanning bakom dessa fördomar. Å andra sidan skildrar media sällan alternativen. Det är väl inte så intressant med lesbiska par som åker på campingsemester i Norrland eller bögar som bor på landet och tillbringar helgerna med att måla om ladugården.

Vad vill jag då säga om normer? Man har ju alltid ett val: antingen anpassar man sig eller gör man det inte. Bara du vet hur du ska göra och vara för att trivas med livet, och det är viktigare i längden än att ”duga” på köttmarknaden. Måste man anpassa sig för att bli accepterad? Ofta är svaret ja, eftersom många inom bögvärlden bara är intresserade av hur du ser ut, inte vem du är. Måste man vara som alla andra för att acceptera sig själv? Absolut inte! Kom ihåg att du alltid har ett val och att normer förändras. Och att du inte är ensam att undra om det verkligen bara handlar om schlager, Calvin Klein och piercingar. Men som sagt, de

homosexuella som lever Svenssonliv syns ju inte genom alla paljetter.

TOMMY ALMGREN är...

Hederskultur på skånska

text ANDERS HANSSON
foto MARIA WALLIN

I boken *Göra det som dig behagar* berättar Christer Priwe om sig själv från uppväxten i en by på Söderslätt till sin nuvarande tillvaro som sextioårig tandläkare verksam i Malmö. Mellan dessa rätt alldagliga ändpunkter ryms ett ovanligt händelserikt liv, som varit heterosexuellt fram till trettio års ålder och därefter starkt präglad av en smärtfylld komma ut-process. Historien följer Priwes levnadsbana och kretsar kring hans familjemedlemmar, olika partner och nära vänner. Det är mycket fängslande läsning och de två hundra sidorna slukar jag enkelt på tre kvällar.

Emellertid är människor med fascinerande livsöden inte automatiskt skickliga författare och så mycket tydligare märks detta som Priwe har gett ut självbiografin på eget förlag. Synbarligen har medel saknats till en ordentlig korrekturläsning; på nästan varje sida hittar jag stavfel, upprepningar eller missförstådda ord. Likaså är frånvaron av en förfaren spökskrivare tydlig. Texten bär knappast spår av

retorisk list utan känns genuint personlig, stundtals nästan intim att läsa.

Författaren reserverar sig i inledningen för att den bild han förmedlar bara är hans, att det alltid finns flera sanningar. Han vill inte hänga ut någon eller svartmåla. Brasklappen är på sin plats, då många av bokens personer är namngivna och lätta att spåra upp. Trots denna och trots att jag är medveten om subjektivitetsproblemet uppfylls jag under läsningen av avsky mot Priwes föräldrar och syster, dessas fixering vid sken och rykte. Deras handlande skulle tyckas oförsvarligt även om jag inte fick veta vilka skador de åsamkar honom.

Berättelsen innehåller en del barlast som Priwe inte kunnat skiljas från. Om avsikten med skrivandet är att läka gamla sår och gå vidare i livet, som förordet påstår, då finns ingen anledning att ta med den mediokra anekdoten om hur faderskapet till exfruns nya barn ett kort tag blir hans genom ett juridiskt förbiseende. Däremot kon-

staterar jag tacksamt att författaren aldrig lockas att göra biografen till en rousseauansk rätttegång, där berättelsen blir ett försvarstal och läsaren domare.

Givetvis är författaren en unik person i vissa avseenden, men hans erfarenheter av att etablera sig som homosexuell tycks äga stor allmängiltighet. Jag får en detaljrik bild av hans liv som böj i vardag och fest i Malmö på 1970-talet och framåt. Lika imponerande är hur väl Priwe förmedlar progressionen hos sina tankar och känslor då tiden går. Det är en lyckad syntes av ett rikt liv.

ANDERS HANSSON är en 25-årig, doktorerande stockholmsbo med rötterna i samma bördiga jordplätt som Christer Priwe.

“ Hans erfarenheter av att etablera sig som homosexuell tycks äga stor allmängiltighet. ”

Notiser

foto CAMILLA LEKEBJER

Projekt för jämlikare högskola

År 2003 var SFG i rejält blåsväder efter att ha genomfört en större undersökning av hur landets lärosäten arbetade med sina skyldigheter på HBT-området enligt den så kallade Likabehandlingslagen för studenter vid universitet och högskolor. Resultatet av undersökningen blev nämligen skarp, offentlig kritik mot många lärosäten. Många arga röster hördes, men SFG såg också en hel del utsträckta händer för samarbete kring förbättringar. Nu under höst- och vårtermin 2005/2006 följs undersökningen upp av ett större projekt som SFG fått pengar till från Allmänna arvsfonden. En ny granskning av lärosätenas likabehandlingsplaner genomförs och kompetenshöjande utbildningar ska ordnas tillsammans med lärosäten, studentkårer och gaystudentföreningar. Projektledaren Pär Wiktorsson kan du nå på par@gaystudenterna.se.

”Sluta mörda oss!”

RFSL och RFSL Ungdom arrangerade i maj en manifestation på Sergels torg i Stockholm. "Sluta mörda oss!" var parollen på denna internationella dag mot homofobi. Ett antal gaystudenter samlades under SFG:s banderoll. Bland talarna syntes företrädare från flera HBT-organisationer, representanter från regeringen och riksdagspartierna samt SFG:s egen ordförande Maria Hansson. Maria talde om vikten av att högskolan förändras för att vi ska kunna få uppleva ett annat och mer tolerant samhälle.

Rädd för Studenthälsan?

Tror du att du blir bemött på ett bra sätt om du besöker Studenthälsan? SFG drar igång ett projekt som handlar om att undersöka och utveckla studenthälsomottagningarnas HBT-kompetens. Tillsammans med personalen vid mottagningarna hoppas förbundet kunna vara med och utveckla metoder för det psykosociala arbetet med HBT-frågor i studentmiljö. Projektet stöds av Allmänna arvsfonden och du kan få mer information genom info@gaystudenterna.se.

Full fart bland Uppsalas gaystudenter

FUGS, eller Föreningen Uppsala Gaystudenter, gick igenom en händelserik vårtermin 2005. På tisdagar ordnades pub på Östgöta nation. Gaystudentrörelsens Uppsalafalang bjöd också in till stor sittning i april, då även andra delar av rörelsen deltog. I samband med detta diskuterades hur SFG kan fungera bättre. FUGS har också samarbetat med Uppsala Studentkår för att försöka göra klimatet vid universitetet lite jämlikare. För att se vad som händer under höstterminen kan du kika in på www.student.uu.se/studorg/fugs.

Genus- och HBT-perspektiv på lärarkurser

På Lärarhögskolan granskas kursplanerna ur ett genus- och HBT-perspektiv. Representanter från Gaystudenterna inledde under våren en granskning av liggande kursplaner, tillsammans med skolans Genusgrupp. Syftet med granskningen är se representationen av litteratur med genus- och HBT-inslag på skolan. Undersökningen är ett initiativ av Lärarhögskolans grupp för självvärdering och skall utmynna i en rapport under hösten. Granskningen av de cirka 65 kursplanerna vägleds av två lärarrepresentanter i Genusgruppen. Mer om Gaystudenterna Lärarhögskolan i Stockholm hittar du på www.las.lhs.se/gaystudenterna.

I SFG:s namn

text MARIA HANSSON
illustration ANNETTE PERSSON

Skriv om vad du vill, säger chefredaktören till mig när vi träffas under ett möte på söder i Stockholm. Skriv om vad du vill. Om det är någonting som jag har svårt för, så är det just att skriva om "vad jag vill". Ett tomt papper som ska fyllas med mening och innehåll utifrån precis vad jag vill. Då slår det mig. Jag kan inte skriva om "vad jag vill". Jag tillhör inte den "lyckliga" skaran av människor på den här jorden som kan göra, säga eller skriva om "vad de vill". Jag tillhör den skara av män-niskor som hela tiden måste tänka sig för – vart jag än går och vad jag än tänker säga eller skriva.

Det samhälle vi lever i idag har generellt en uppfattning om att det är ett öppet och inkluderande samhälle. Alla är vi lika mycket värda och alla har vi samma rättigheter och skyldigheter. I teorin. För i praktiken är det ju något helt annat. I praktiken har inte kvinnan, den funktionshindrade, den med icke-svensk bakgrund, den med "annan" trosuppfattning eller den som är icke heterosexuell alls samma rättigheter som de som befinner sig inom normens beskyddande

sfär. Vi HBT-individer, som står bortom normen måste hela tiden tänka ett steg extra, förklara oss, ursäkta oss och akta oss. Vi kan aldrig vara säkra på att de rättigheter som gäller för grannen också gäller för oss. Vi kan aldrig vara riktigt trygga och vi kan aldrig veta hur vi kommer att bemötas av kollegor, klasskamrater, lärare eller samhället i övrigt.

SFG driver i dag två projekt med stöd från Allmänna Arvsfonden. Det första projektet handlar om universitetens och högskolornas ansvar i enlighet med lagen om likabehandling av studenter i högskolan (2001:1286). Det är i vinter fyra år sedan lagen trädde i kraft, och vad har egentligen hänt? Arbetas det aktivt och förebyggande för att motverka särbehandling, diskriminering och kränkningar, eller ligger likabehandlingsplanerna och dammar i någon administratörs skrivbordslåda? Har du som HBT-individ möjlighet att vara den du är, "den du vill vara", på din skola? Det andra projektet handlar om ett samarbete med studenthälsan. Hur blir man som HBT-individ

bemött på studenthälsans mottagningar? Kan man vara öppen och få det stöd eller den hjälp man sökt för, eller blir det du som söker hjälpen som får fungera som upplysare och informatör? Har du vid ett besök på studenthälsans mottagningar möjlighet att säga "vad du vill"?

Nu har jag egentligen misslyckats med den här spalten. Uppgiften var att skriva om "vad jag ville" – och tro mig, om det hade varit möjligt för mig att göra det, då hade jag skrivit om något helt annat.

MARIA HANSSON är förbundsordförande för SFG sedan årsmötet i mars. Har pluggat på Lärarhögskolan i Sthlm men arbetar nu heltid med SFG. Gillar möten med nya människor och att få vara med och påverka framtiden.

Vill du starta en gaystudentförening?

En gaystudentförening vid vart och ett av Sveriges universitet och högskolor är i det närmaste ett måste. Som social samlingsplats kan en förening göra mycket för alla dem som inte identifierar sig som heterosexuella vid lärosätet. För att inte tala om möjligheterna till politisk och utbildningsmässig påverkan om man är intresserad av det. SFG kan stötta bildandet av lokala gaystudentföreningar och förmedla kontakter med andra föreningsaktiva. Vi har ett medlemskansli som kan nås via info@gaystudenterna.se.

Het information från gaystudentrörelsen

SFG nylanserar sin nationella e-postlista som är öppen för alla HBT-personer inom högskolan. Gå in på www.gaystudenterna.se och klicka på länken "e-postlistor" till vänster för att anmäla dig. E-postlistan används för informationsspridning från SFG:s förbundsstyrelse och lokala gaystudentföreningar. Genom samma länk kan för övrigt studentkårsaktiva som är intresserade av HBT-frågor hitta sin egen lista.

Varning för kränkande kurslitteratur

Tro det eller ej, men det finns fortfarande kurslitteratur som beskriver homosexualitet som något sjukligt eller som på annat sätt är kränkande ur ett HBT-perspektiv. Hjälp SFG motarbeta sådan litteratur genom att maila kurslitteratur@gaystudenterna.se om du kommer i kontakt med den. Vi tar även tacksamt emot tips på litteratur som är bra ur ett HBT-perspektiv.

Vi vill bli fler som arbetar med Wannabe

Det behövs många krafter för att göra Wannabe och vi i redaktionen vill gärna bli fler. Maila chefredaktören på wannabe@gaystudenterna.se om du är intresserad.